

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาไทยยุคนี้ทั้งผู้สอน ผู้เรียน ชุมชน เศรษฐกิจ สังคมมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน เพราะการผลิตบัณฑิตต้องให้มีคุณลักษณะตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ เพื่อตอบสนองความเชื่อมั่นให้กับสังคม ความยั่งยืนของระบบการศึกษาจึงต้องมีบรรทัดฐานกลางไว้เป็นหลักชาติ เพื่อให้สามารถสร้างประชากรที่มีคุณภาพตรงตามที่ชาติต้องการยิ่งขึ้น

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 เกี่ยวกับแนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาเกี่ยวกับการจัดการกระบวนการเรียนรู้ โดยจัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล มีการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา มีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง การฝึกปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (สนง.คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

ปัจจุบันเทคนิคการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทยมีด้วยกันหลายรูปแบบได้แก่ 1) เทคนิคการสอนแบบบรรยาย หรือเทคนิคการสอนแบบเน้นอาจารย์ผู้สอนเป็นสำคัญ 2) เทคนิคการสอนแบบอภิปราย 3) เทคนิคการสอนแบบฝึกปฏิบัติ 4) เทคนิคการสอนให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หรือเทคนิคการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (student centered learning) 5) เทคนิคการสอนแบบเน้นปัญหา หรือ problem base learning (PBL) และ 6) เทคนิคการสอนแบบเน้นวิจัย ซึ่ง แต่ละรูปแบบก็มีจุดมุ่งหมาย และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกันไป เทคนิคการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กำลังได้รับการยอมรับมากยิ่งขึ้นในสังคมไทย(ไพฑูริย์,2543)

นอกจากผู้เรียนจะได้รับความรู้จากผู้สอนแล้วยังจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องขวนขวายหาความรู้ด้วยตนเอง หรือได้รับมอบหมายให้ไปศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน แล้วนำมาเสนอให้ผู้สอน และเพื่อนร่วมชั้น จึงเป็นเหตุผลที่สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้ความสำคัญกับการเทคนิคการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้วยการเรียนการสอนวิชาเวชกรรมแผนไทย ที่ผ่าน มาประกอบด้วยเนื้อหาวิชาการ ภาษาที่ใช้ปรากฏในพระคัมภีร์เข้าใจค่อนข้างเข้าใจยากจึงมุ่งการบรรยายมากกว่าการมีส่วนร่วมของผู้เรียน จึงทำให้ผู้เรียนขาดประสบการณ์เรียนรู้เชิงประจักษ์ จากการค้นคว้าข้อมูลด้วยตนเองจากสารสนเทศรอบตัวที่มีให้เรียนรู้ตลอดเวลา เช่น สื่อทางอินเทอร์เน็ต

ฉะนั้นจึงเห็นว่าการนำหลักการเรียนรู้ผู้เรียนเป็นสำคัญมาประยุกต์อย่างเป็นระบบใช้ในการเรียนการสอนที่มีขั้นตอน จะช่วยให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นในวิชาเวชกรรมแผนไทยเรื่องโรคระบบทางเดินอาหารเพื่อเป็นแนวทางเบื้องต้นในการดูแล ป้องกัน รักษาโรค

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการมีส่วนร่วม
2. เจตคติของนักศึกษาต่อวิชาชีพ
3. ความพึงพอใจในการเรียนรูปแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาแพทย์แผนไทยประยุกต์ ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 กรุงเทพมหานคร
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือวิชาเวชกรรมแผนไทย เรื่องโรคระบบทางเดินอาหาร
3. ตัวแปรการวิจัยประกอบด้วย
 - ตัวแปรอิสระ คือ รูปแบบสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 - ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เจตคติต่อวิชาชีพ

ความพึงพอใจในการเรียน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง
2. ได้รูปแบบการเรียนสอนที่พัฒนานำมาใช้
3. ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงครั้งต่อไป

1.5 นิยามปฏิบัติการ

1. แบบทดสอบ หมายถึง แบบวัดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับเนื้อหา การเรียนรู้โดยลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
2. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาปีที่ 2 สาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ จำนวน 38 คน ปีการศึกษา 2553
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลทางการเรียน ก่อนและหลัง
4. เจตคติของนักศึกษา หมายถึง ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อวิชาชีพ
5. ผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การที่นักศึกษาร่วมมือกันเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้ สามารถทำงานกับผู้อื่นอย่างมีความสุขโดยเน้นรูปแบบการต่อบทเรียนและการศึกษาเป็นกลุ่ม